

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb.; ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; ve Wilson, Kans., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanadu \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů členstva ochotně uveřejníme. Musí být stručné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo a dopisem uveřejněno.

45

PŘEDNÁŠKA PROF. FERD. PÍSECKÉHO.

(Dokončení ze str. 8.)

S Ruskem stojíme a padáme i my. My bychom marně čekali bez Ruska úplného osvobození, které i kdyby přišlo, nebylo by nám dostatečnou zárukou, že bychom strašný zápas s Německem a Maďary vydrželi. Viděli jsme to, nežli jsme z domova odešli, jak hluboko klesla naše snažení, jak všude panovala demoralizace politická, jak všude kvetla korupce. Nás tato válka zachránila, vyvlékla nás ze sítě vířivé a my cestou plnou obětí rámeče za očistou a za svobodu. Byli jsme blíž záhuby, nežli jsme sami tušili. Nyní, když podívali jsme se smrti ve tvář, poznali jsme se, očišťujeme se. Kdyby Rakousko padlo, kdyby bylo úplně rozvráceno i kdybychom byli úplně samostatní, kdybychom nebyli sami čistí a neměli se o koho opřít, o národ veliký a silný, upadli bychom záhy do područí německého. Opora v Rusko nám stačí, a bychom si sílu svojí zachovali. A volá-li kdo, že Rus by nás hnul, tak jako činí dnes Němec a Maďar, tomu odpovídám, že nynější Rus bude demokratický a ne carský. Rusko bude všem malým národům záštitou, ono bude střeží svobodných lidí a proto poměr ruského národa k nám jest důležitý a postaviti se proti němu, znamenalo by pro nás velmi zle.

Obraťme se k věci, která jest velmi choulostivou, ale která musí býti před očima postavena.

Do Ruska přijel poslanec Dyrych, jenž měl nás vojáky zajaté sepnouti s kolonisty ruskými. Zajaté české i slovácké jest na Rusi čtvrt milionu. On měl se postarati o vytvoření veliké armády a ostatní pak zorganizovati k práci. Měl vyjednávat s vládou, ale nezádal se. Ale Dyrych si všiml všeho, jenom si nevšiml, že s Maďary a Němci, poděpali smlouvu a měl mu býti dán poradní sbor k ruce a měl dostati i finanční podporu. Před svědky smlouvu potvrdil, ale v Petrohradě prohlásil, že smlouvu nenuzná a radil se s Komščikem (kdysi škovským chráněncem — p. r.), s Králem, usvědčeným ze styků s policií, s Králem a jinými. To už šlo o kapsu. Štefaník, věhlasného učence, jenž bojoval ve Francii a byl raněn, prohlásil za bláznava a stykal se s lidmi podvratnými. Nastala proti nám o. posude. Dyrych chtěl vládnouti radu, již by on byl předsedou. V Petrohradě rozstrusovali Dyrychovi náhonci a nahlédově, že Masaryk jest věrolomným, že jest zakoupen, že je zářecem, že učí anglického prince český, aby mohl býti z něho český král. Národní rada přejest zakoupena Angličany. Masaryk jindy zase prohlásil, že agenta rakouské vlády a tak dále. A proč to činil? Aby mohl říci, že Národní rada česká nestojí za nic a on aby si mohl říci, že má novou. Když jsme na něm chtěli, aby odstoupil Komščik, odepřel, poněvadž prý si ho vláda přeje. Dobrovolníky organizovat to nechtěl, těch si vláda nepře-

la. Šlo o to, aby se fěklo, že Češi nejsou jednotní, že by se neudrželi, kdyby byli samostatnými. Jak bychom byli na svém národě zhršáli, kdybychom byli podlehlí vlivům, kterým podlehl Dyrych, vidíme dnes, kdy germanofilská vláda byla svržena. Dyrych stále trval na svém a my po osm měsíců jsme se s ním bili, tajili jsme všechno, nechťce, aby na venek přišlo, jak jsme rozháraní, neboť zprávy o tom by byly hnutí škodily. Leč Dyrych si nenechal říci a tak konečně došlo k tomu, že byl Dyrych z Národní Rady vyloučen. Jiné záchrany nebylo. Kdybychom byli šli za Dyrychem, byli bychom měli přízeň vlády Šturmmerovské, ale ne ostatních. Ti nám slibovali, ale na konec, byli by fěkli, vidíte, my vám chceme dáti co chcete, ale Anglie a Francie to nedovolí. Ale proč by to byly nedovolily, poněvadž bychom je byli zradili.

Prosím, povězte, bylo správným, že byl vyloučen, nebo ne? (Hlas: Ano. Bylo. Dobře se tak stalo. Hanba mu!)

Dyrych odmítl českou radu, odmítl české peníze, že nechce býti závislým, ale peníze bral od vlády programské. Nemluvil bych o tom — pravil prof. Písecký — ale poněvadž právě v tyto dny zeť Dyrychův, Horký, hřeje Dyryche v ochranu a hájí bláto na Národní Radu, zmiňují se o tom. Horký dává přednost sobě a zamítá národ. Národem Dyrychovým je jen Horký! On volá, že máme mítí útrpnost se starem, ale ten stařec neměl útrpnost se svým národem. My však máme Masaryka, to nám stačí, máme Edvarda Beneše, Pavla, Sychravu. V dalším probíral pak prof. Písecký neblahu a fěru Horkého, jenž prohléšil se otěče pro národní kázi. On dnes po třetité prági seje v rady nesar, ač sám půldruhého roku seděl v zátíši španělském, zatím co jiní byli promáslodováni za to, že pracovali a kladli oběti.

Čeští dobrovolníci v Rusku stojí dnes za prozatímní vládou českou, a prohlásili Masaryka za hlavu vlády té, prohlásili ho diktátorem českých zemí. Učinili slib, že obětují své životy. A proti takovému lidem si dovoluje mluvit ten, kdož dříve chtěl peníze, nežli práci. Kdo tu má práva k mluvení? Dnes po třech letech práce uznání celým českým národem a všemi spojeneckými vládami přichází člověk s klínem v ruce, aby rozštěpil pevnou naši hráz a volá, že chce zachrániti český národ v Americe. My jsme také nevěřili, že vláda ruská padne, ale nečinili jsme nic, co by zavdalo práci našim v Rusku. My však dnes stojíme s novou vládou ruskou a nová ruská vláda stojí při nás. Kde bychom byli, kdybychom se spojili se zrádčným Šturmmerem? Redaktor Pavlu věřel dobře co by z toho bylo a proto řekl "My do toho jít nemůžeme, kdyby nás všechny pověsili! Čest národa musí býti nade všechno!" Měl pravdu. Dnes stojíme si v Rusku velmi dobře a jest tam Masaryk, jenž hned po odjezdu našim do Ameriky, se tam vydal a zřídil v Rusku Národní Radu, v níž jsou naši nejlepší lidé, z českých dobrovolníků, zajatců i kolonistů i Svaz českých spolků s drem Jirskou v čele. Dobrovolníci čeští skládají slib již nové ruské vládě i prozatímní české, takže my stojíme dnes již ve formální válece proti Rakousku. Nebojme se již o Rusko, ale učíme se od ruské revoluce — revolovat.

I zde se našlo dosti českých hochů, kteří dobrovolně šli pod hvězdnatý prapor americký, aby bojovali a půjdou ještě jiní. To, že odpirají nyní přijímání českých hochů, neboť těže, jest to patrně přehnat nebo přistřežením poměry všel Rakousku. Ústředna Č. N. S. jistě se postará o to, aby všechno zase bylo uvedeno do pořádku. A naši čeští mužové jistě půjdou za se, až bude zavoláno, neboť skutky nyní utváří. Sokolská naše hecla nejsou dnes pro tělovýchovu a výlety, ale pro skutečnou práci. Nebojme se smrti, neutíkajme jí. To přijde, byť by jsme se, kryli kde chtěli, a učelá nás na pokoj i v řadách bojujících, jako se nane stalo. Za sto roků nám bude hořejším, kdy jsme zouřeli, ale ne bude potomkům našim hořejším, jak jsme šli. Obětavý člověk nevynechá na věky s paměti národa, ale ten, jenž neposlechtl volání své vlasti nebude vzpomínat, toda ve-
dlem.

brániti, protože bránění by bylo nehumanní?

Náš národ v Rakousku revoluje. Údělém je a bude mu šibenice, zalál. Jáme v revoluci. Lid jest oslaben, pravda, nemůže pozvednouti ruky své proti nepřátelské vládě, ale přece se odvážili všichni čeští poslanci vytknouti heslo "Chceme býti samostatnými, chceme, aby země české byly svobodnými zeměmi! Dnes stojí doma v boji proti Vídní, Budapešti, proti Berlínu a Němci volají vládu rakouskou, aby potrestala příkladně český lid, aby ho pronásledovala, hubila. Doma vědí dnes o činnosti Čechů Amerických a vědí o práci Masarykové. Česká sociální demokracie ústy poslance dra. Frant. Soukupa se vyslovuje, že s národem vytrvá až do konce. Němci se chvějí zlosti ač jejich socialisté mohli v roce 1914 dobře válku zaměřiti. Jim však nešlo o to.

Spojené Státy chtějí, aby bylo odzbrojení. To samé si přejei Rusové a já sám také, jenže dnes tak volati nejde. Dnes třeba vyhnouti se proti německému světu a uká zati mu, že není ještě největším a nejlepším. To ovšem hojlyma rukama bychom nedokázali.

Prátel! Kdo můžete, přispějte tak, jak jest vám možno, obětujte, oběti jest a bude veliká potřeba a nezádejte, neptejte se na podrobnosti, — každá revoluce, každá válka, každé hnutí má své tajnosti a tak i naše věc. Profesor Masaryk budí vám dostatečnou zárukou. Co obětujete, obětujete pro blaho svých dětí. I ženy tak mají činiti, jim přišloui pomáhati i vládě, tak jako mužům, zakládáním odboček Červeného kříže a pod. Agitujte proto všude. Nezapomněti i toho, že jest nutno, abychom byli svorní mezi sebou i s bratry Slováky, jejich veliký muž Štefaník jest mužem, jakého bychom marně hledali. Jest to veliký učence, jenž mohl klidně a dobře žiti, zahlobován ve své bádání, jenž však šel do boje jako letec. Zranil se a smrt mu byla blízko. Zotavil se však, ale tělo chřadne, každým dnem nám může býti vyrván jeho veliký duch, který zůstal zdrav. On pracuje s celým zápalom, s celou duší. A Štefaník to byl, jenž sám jako Slovák řekl: Čechové jsou Slováci, žijící v Čechách a na Moravě a Slováci jsou Češi, žijící v Uhrách.

Stájně všichni za Českou Národní Radou v Evropě, jejíž osou byl po celé měsíce profesor Edvard Beneš, nežli se mu podařilo v Prahy přehnouti. (Prof. Ed. Beneš jest bratrem učitele Vojty Beneše, jenž jest znám celé české Americe. Poz. red.) Nevěřte tomu, co uražená osoba bude volati k vám, nevěřte těm, kteří z našeho hnutí ehtí lžiti. Když bylo po tři roky pracováno dobře, bu-

Neztraňte těch, kteří volají — "vojna jest nehumanní". Válka Ameriky jest válkou obrany malých a vládkou proti bezpráví. Či snad budete hořejšími příkláři, bude-li vaší ženu, rodinu, zabijete nepřítel váš. Necháte je, nebudete de tak činěno i na dále, a bylo-li to tři roky dobrým, není přece možno, aby to nebylo nyní nedobrym. Česká Amerika jest páteří našeho hnutí, kde bez rozdílů stran a náboženského přesvědčení všichni se snaží prospěti ulnětí své staré vlasti. Není dnes v Čechách katolíků, evangelíků, socialistů, pokrokarů, svobodomyšlných, není tam stran, panuje tam naprostá jednota, jest tam jenom jedna, jedna strana česká a té je dost. **Radosti velikou jsem dnes prochuut mezi vámi v O. maze, neboť vidím, jak katolícky duchovní, evangelický duchovní duši zde v popředí, svorně jako Čechové, citím, že, jak v jejich srdcích je touha, aby učinili co nejvíce pro veliké naše hnutí. Zdravím je oba a vítám v nich krásnější chvíle Českého Národního Strážení, jež bude v braku Jednotou všech amerických Čechů. Přítomnost jejich praví, že česká Amerika má světlov budoucnost.**

Nestrpme ve svém středu člověka špatného. Nevěřme intrikám a prosím vás všechny, pracovníky v soukromém majetku jsouci se slusnou náhradou jejich majetku a konečně zákonem stanoviti nejvyšší rozsah půdy, kterou může mítí jednotlivce v majetku. Zříditi národní školství a uvesnuu jeho návtěvu. A to je ten vrabec, kterého nepustíme. Všechny jiné věci pone-

ce, nežli jednou a to byla podpora dobrovolníkům...

Vděčné obecenstvo s napnutím poslouchalo výkladů prof. Píseckého až do konce, provázejíc často jeho výroky potleskem a přísvědčujícími poznámkami. Při sbírec po přednášce vykonané bylo vybráno \$100.20.

VASTENECTVÍ RUSKÉHO VENKOVA.

Zajímavý je text výzvy adresované Vseruským Rolnickým Svazem vojákům na frontě, která byla přijata na konvenci, konané v Petrohradě před několika týdny. Jsou v ní ideály mužů, kteří vzdělávají půdu, a jejich program politické a hospodářské rekonstrukce. Zdědná poesie ruské duše našla si výrazu ve mluvě její spolu s názory, vynikajícími umírněností a střídliivostí. Výzva čte se takto:

"Bratři vojáci! V těchto dnech, kdy ruský lid dosáhl svobody, a zvláště příležitosti, aby mohl se vyvinouti duševně a myšlenkově, lépe zříditi svůj život, pamatujme, že nosíme jméno vojáku jen tak dlouho, pokud náš vlast potřejuje na obranu proti nepříteli. Náš povinností dnes je zříditi nepříteli a tak zajistiti sobě svobodu, již jsme si dobyli. Ale až vykonáme svoji povinnost, vrátíme se zpět k půdě, k normálnímu životu."

Pamatujte, bratři, že ruská armáda je armádou rolníků, a že v ní je dnes výkvět rolnického stavu, že ruská země je rolnickou zemí, že rolník je hlavním dělníkem na své půdě — je její pán a bez pána nelze řešiti otázku půdy.

Pamatujte, bratři, že když pleníčný klas je zrať, vtrín jím cloumá, brouk jej ohne, vrabec, jenž mu usedá, docela ho zlomí, ale když žne sváže klasy ve snopek, který atlet jej přelomí? Zralí jsme po mnoho století. Nyní se zdá, že jsme zrali. Shromáždějme se tedy do snopků, bratři!

Volby do ústavodárného shromáždění jsou před námi. Toto vytkne základní zákony pro stát, určí formu naší vlády a práva všeho lidu. Každý člověk v Rusku bude mítí právo voliti delegáty do shromáždění, a ježto jsme největší částí národa, bylo by spravedlivé, abychom zastoupeni byli největším počtem delegátů, kteří by dbali o naše zájmy.

Ovšem naše zájmy jsou jiné než mají lidé ve městech a dělníci v továrnách. Nebudeme-li svých zájmů dbati, nepojíme-li se, vylékky voleb do ústavodárného shromáždění mohou pro nás býti nevhodné. Můžeme si zvoliti lidi, jimž naše zájmy budou cizí, a pak mohlo by se nám státi, že bychom pustili vrabce, jež máme v hrsti, k vůli zlatému bažantu ve vzduchu. A tím vrabecm je pro nás toto:

1. V domě není pořádek bez pána. Nemůže býti pořádek v zemi bez pána. Uznali jsme za zákonnou prozatímní vládu, zvolenou ze členů dumy a musíme se jí podřídit, dokud nebude utvořena nová na národním shromáždění.

2. Přeje-li si někdo z rodiny býti páncem, pořádek zmizí a rodina je porušena. Ještě horší je, když v tak rozsáhlé domácnosti, jakou je Rusko, strany počínají usilovati, aby zmocnily se nadvlády a dávatí rozkazy — uvedou v ní své svobodu, pro kterou lid zápasil po celá století. Hněvy a hádky vzniknou, každý bude chtíti rozkazovati a nikdo nebude chtíti poslouchati. Za takových poměrů Němci přemohou nás i beze zbraní. Máme zákonnou vládu a proto žádná organizace, ani veřejná, ani soukromá, nemá práva dávatí rozkazy o své újmě. Nechceme dualism moci — to by přineslo zkázu.

3. Poněvadž sechvalujeme program prozatímní vlády, i "me informovati své zástupce v ústavodárném shromáždění, při tomto programu, a —

a) Zříditi republikánské zřízení vlády.
b) Rozdělití carské země, jakož i půdu církevní a státní mezi lid. Vylastniti všechny pozemky v soukromém majetku jsouci se slusnou náhradou jejich majetku a konečně zákonem stanoviti nejvyšší rozsah půdy, kterou může mítí jednotlivce v majetku.

Zříditi národní školství a uvesnuu jeho návtěvu. A to je ten vrabec, kterého nepustíme. Všechny jiné věci pone-

cháme ústavodárnému shromáždění.

Bratři, velká práce na nás čeká — organizace národního života. Tato velká práce může býti dokonána jediné pod podmínkou, že budeme pracovati dohromady v dokonalém pořádku a bratrské shodě a přemůžeme-li nepříteli.

Bratři, odpusťte vinníkům! Hleďte jeden na druhého s láskou! Netrpme nepořádků. Konejme horlivě svoje povinnosti na frontě i doma! Pamatujme, že tyto dny jsou zasvěceny pro vytvoření života našich dětí, jejichž kletby padly by na naše hlavy, kdybychom svými neshodami ohrozili vše národa."

Listina tato byla podepsána 111 členy Rolnického Středního Svazu s přáním, aby vojáci její podepsali také.

NÁRODNÍ INSTINKT.

Na Rusko vždy bylo pohlíženo jako na neklidnou a nepokojnou sílu světa ne snad co do vlády, ale co do mass, ze kterých země ta pozůstává. Massa ruská pohybovala se stále na povrchu světa a brala s sebou nejen země, ale i lid tčelže, by absorbovala i rassy a jednotlivé kmény, rozpínajíc se od polosánskovitého života na dalekém severu až k polosánskovitému životu na dalekém jihu. A nebyly s to zastaviti ji ani porážky na poli válečném. Byla-li zastavena a zaržena na jednom místě, na jiném v zápětí byl zpozorován postup daleko intesivnější, — postup, který zabíral nová a nová území a vedle toho i lid, který se na územích těch nacházel. A byla to právě tato okolnost, která dávala Rusku vzhled neodolatelného massového hnutí, které nepovstalo snad uměle na základě předem vypracovaného plánu dynastického nebo vlády, která pojedla do svého programu zabírání okolních zemí a říší, ale na základě národního instinktu, který sám na sebe dal pohlížeti jako na nevyhnutelný a nezabíratelný.

Bez ohledu na to, co se přihodilo Rusku, toto stále rostlo a neubíhlo, až konečně zdálo se býti velikým nebezpečím, které jako Damoklové meč viselo nad Skandinavií a Pruskem. Leč když ruský národ svrhl dynastii a vzal si úkol zříditi vládu vlastní, první co prohlásil, jest program, kterým se vyslovuje proti jakémukoliv rozšiřování ruského území na úkor národů a zemí jiných, čili jinými slovy, proti každé anexaci. Finsku, které mělo proti Rusku celou řadu oprávněných a závažných stížností, dostalo se od téhož — nového již Ruska — skutečné svobody. Národ, který zdá se býti nezodatelným ve svém ustávicím pohybu, nedal ani dost málo na jeho instinktu, v jehož důsledcích dal by pohybu svému směr výbojnosti na tu neb onu stranu a neukázal doposud ani dost málo, že by šel za programem, jehož konečným cílem bylo by rozšíření území posavadního.

Kdyby na příklad Finsko nebylo zeměpisně pro Rusko tak důležitým, a vědí o tom velice dobře i samotní idealisté, pak by se na to, co se s Finskem stalo, mohlo velice dobře pohlížeti tak, že Rusové dali Finům dar nové republiky. Vždyť Finové dnes už jsou naprosto neovlivněni. Je proto otázkou, zda stávající nepřijetí liberální tendence ruského národa jsou zjevem skutečné o pravdivosti či jenom zjevem pouhé povrchnosti, zda národu ruskému diktovalo je a diktuje jeho svědomí, či jen pouhé podsvedění. Reprezentuje autokratické Rusko, které po celá staletí pracovalo na rozšiřování svého území a spolu i nadvlády nad lidem — skutečného génia a instinktu ruského národa, nebo jest nynějším programem svým úkazem pouhé blahovůle několika idealistů, kteří mají pod svoji kontrolou v nynější době všechnu ruskou politickou vládu?

Národní instinkty jsou hluboké a nedají se proto vždy přesvědčivě vyjádřiti. H. G. Wells vysvětluje velice dobře, že Angličané neuděle nikdy a nikde rozuměti tomu, proč vlastně klade se mu za vinu stále — licoměrnost a pokrytectví. Velká Británie podrobila si daleko více lidí za dobu svého trvání, než kolik podrobil si jeh kterýkoliv národ jiný. — Angličan, dotkne-li se někdo národních jeho práv a sice někdo z národa jiného, stane se rozhněvanějším a sice daleko rozhněvanějším, než kterýkoliv jiný člověk na celém

světě. Otáze-li se někdo Angličan, co že dělá v Egyptě, v Indii, v Jižní Africe a co že dělá a udělal již všude, kde se objevil, celá země, dá vám na jeho úhled svůj podiv nad tím, že se vůbec někdo najde, kdo se může tázati na něco podobného. Nedělá pranic v Egyptě a svědomitě nendělal nikdy nic ani v Indii a kdekoliv jinde. V Indii udělal něco člověk, který se jmenoval Clive na příklad, a něco se přihodilo. Na tom pak zůstane. Ale Angličan to neudělal. On o to ne stojí a v ohledu tom nic mu nepovídá jeho svědomí. Způsobem tím národní instinktu Anglie nelezne se v Cliveovi, nalezneme se v tom, co se přihodilo, a nalezneme se v Indii dnešního dne. —

Národní instinktu vyjadřuje se mimo národní svědomí. Kmen může se shromáždit za účelem rokování o výboji, ale národ prodávuje se vždy sám přímo. Americký lid jako národ nezpracoval program, v jehož důsledcích došlo k rozšíření americké republiky, která není dnes nicím jiným, než projevem amerického instinktu. Starí zákopníci a badatelé, kterých je v masse několik pouze, až úzkostlivě hověli svému osobnímu přání, které je hnalo do divočin. — Státníci zase až úzkostlivě hledí si svého programu, který sám o sobě požaduje, aby hranice při každé příležitosti byly posunovány stále ku předu. Lid však, celý národ, nepodílí se na celé této práci důvě, pokud práce ta není alespoň z hlavní části hotovou událostí a pokud alespoň do polovice není provedena těmi, na které dlužno se dívatí nikoli jako na celek, ale jen jako na jednotlivce. Svědomitě přesvědčení a přání národa může býti v kterékoli době morální a může se přičítí použití moci a násilí k rozřešení a zabrání nějakého území. Naproti tomu však instinktu národa může se v případě tomto projevit jako nemorální a může se přičítí použití moci a násilí k rozřešení a zabrání nějakého území. Který z ruky vstánek lidu, ačli tento byl by si toho vlastně vědom. Jak nyní situace v Rusku stojí, zdá se býti skoro jistým, že je přesvědčením a vůlí ruského národa, by se Finsku dostalo svobody, a že Rusko přimělo k tomu made vši povinnost hlubší proždření ruského instinktu, než jeho touha a přání: poskytnouti Finsku svobodu. Kdyby bylo přesvědčivým přáním Spojených Států zabrání Mexicka, pak by bylo Američany ohazeno již dnes. Ale může se státi, že se najde člověk, který si bude v zacházení s mexickými nepokoji počínati způsobem docela novým, který bude s to ve všem lidu americkém vzbuditi instinktu a v důsledcích tohoto mohlo by pak snadno dojíti k tomu, co dnes ještě nestává.

Ruská vojska potlačila vzpouru tří pluků.

Petrohrad, 13. června. — Armádní sbory na frontě, které jsou loyální prozatímní vládě, podstoupily zkoušku své síly s neloyálními pacifisty a docílyi porohodného vítězství. Před dvěma dny generál Šerbačov, velitel na ruské frontě, vydal rozkaz k odzbrojení tří pluků, které odpiraly podrobiti se disciplíně. Tři pluky jiné divise získaly rozkaz, aby zjednaly nové posice, ale odepřely podrobiti se rozkazu. Hned po té vydán byl rozkaz k jejich odzbrojení. Vojáci se vzdouli. — Mužstvo jednoho pluku zatkl ve ltele sedm důstojníků, strhal jejich odznaky s uniformou a stloukl jich dvě důstojníky, jež zanechali ležeti v bezvědomí u cesty. Plukovní vbor rozhodl, že pluk nemá učiniti žádného pohybu. — Loyální vojenský vbor celku pak dohodl s generálním štáhem rozhodit se učiníi přímá opatření proti vzbouřivým se vojákům, jejich vůdce byl jakýsi Filipov. Jednomu z generálů byly dány k dispozici dvě divise loyální, jež dva battaliny pěchoty, jedna čtá baterie obrněné automobily a aeroplany a svěšen úkol potlačení revolty. Loyální generál po obkličení jich poslal ultimatum, žádaje vydání Filipova a u posledňnjí rozkazu o zasnoumí nových posic. Obkličení vojáků pokoušel se o vyjednávání, ale Filipov podnítl je k odporu. Návratu bylo zahájení střelby, načev vzbouřenci bezpomocně přijali ultimatum a vydali Filipova a jich, kteří byli dopraveni do vězení v automobily.